

Ostoksilla

Asioin liikkeessä, jonka valikoimasta löytyy runsaasti harrastuksiini sopivaa. Tällä kertaa tein heräteostoksen. Kotona avasin myyntipaketin. Oli tarkoitus ottaa käyttöön juuri hankittu laite. Laite oli hyvin pakattu ja suojattu kolhuilta, mutta virtalähde puuttui, samoin usb-kaapeli. Miljoonalaatikoistani olisi kyllä löytynyt apu, mutta päätin, että myyty laitepakkaus oli niin paljon vajaa, että asia piti korjata liikkeessä. Liike, jossa usein asioin, palvelee ja opastaa erinomaisesti.

Siispä paketti mukaan ja takaisin liikkeeseen. Myyjän kanssa totesimme, että vajaa on. Tuotehyllyllä paljastui, että kaikissa tämän tuotteen myyntipakkauksissa oli sama puute. Asian selvittäminen oli sujunut vaivattomasti. Kaupan peruminen ei ollut yhtä yksinkertaista kuin asian tutkiminen. Itse asiassa rahojen palauttaminen minulle näytti uskomattoman monimutkaiselta. Siinä ei taida olla kuitenkaan mitään erityisen merkillistä. Eihän niitä seteleitä nyt kaikesta edistyksestä huolimatta voi tunkea verkkoliikenteen sekaan. Jos haluan siirtää rahaa Tampereen Nordean tililtä tilille Alastaron osuuspankkiin, minulla on ilmeisesti kaksi vaihtoehtoa. Omassa lompakossani raha siirtyy 110 kilomerin päähän siinä ajassa, minkä ajomatka kestää. Pankkien datasiirtoa käyttäen toimi vaatii noin kolme pankkipäivää! Viive ei varmaankaan johdu datasiirrosta. Molemmissa vaihtoehtoissa on ongelmansa. Pankkien palvelu on muuttunut niin, että käteinen on melkein kirosana. En tällä hetkellä ole varma siitä, missä Tampereella olisi pankin konttori, jossa tiskillä voisin pankkineidin avustuksella nostaa käteistä. Seinästä tietenkin saa.

Kaikesta monimutkaisuudesta huolimatta onnistui myyjä liikkeessä löytämään keinon rahojeni palauttamiseksi. Tehtiin virtuaaliostos! Luovien ratkaisujen löytyminen ei onneksi ole täysin kadonnut maailmastamme. Liikkeen kassasta sain käteisenä tuotteen hinnan takaisin lompakkooni. Hiukan jäi mietityttämään ettei vaan verokarhu heräisi talviuniltaan. Melkein aina, kun raha liikkuu, syntyy kuulemma lisäarvoa. Peritään ALVi. Toivon, että säät eivät vielä lämpene niin paljon, että otso luulee kevään tulleen.

Tämä ajatuskiemura tuli mieleeni eräästä aikaisemmasta ostostapahtumasta, ajalta jolloin verottaja saattoi myöntää veron alennusta omien työkalujen hankinnasta ja käytöstä – jälkikäteen ja anottuna. Ruokamarkettimme oli hyvin varustettu. Ostoskärryyn tarttui mukaan pinkka monistuspaperia. Ajattelin, että monistuspaperin hankinnasta varmaankin olisi saatavissa verotuksessa palautusta. Kotona katselin ostostemme kassakuittia. Siellä oli paperiostos hintoineen selkeästi. Siispä kuitti verottajalle siihen pinkkaan, missä oli kuitteja työkalu- ja tarvikeostoksista. Tiukan ajatteluprosessin jälkeen en sittenkään lähtenyt pyytämään verohuojennusta monistuspaperista.

Malti on valttia – näin sanotaan. Huomasin, että samassa kuitissa oli merkintä kissamme varten tehdystä ruokaostoksesta. Siellä oli merkintä eläinruoka ja hinta perässä. Kuvittelin, että verokarhun apulainen syynää tarkkaan koko kuitin ja huomaa merkinnän eläinruoasta. Hyvällä byrokraatin koulutuksellaan hän todennäköisesti lähestyy minua virallisella kirjeellä: ”Olen kuittianne tutkiessani havainnut siinä merkinnän eläinruoasta. Teillä on ilmeisesti koira. Maksakaa koiravero.”

Ostosmatkan virittämänä 1.4.2017

Hannu Haapasaari

